

Arrest

nr. 98 255 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig van Bisjkek.

U bent sinds 2008 lid van de NGO ER Aidootsju. U leerde de voorzitter, de heer B., van deze NGO kennen in de gevangenis toen u samen met hem in de cel zat voor een paar dagen.

De heer B. stelde voor dat u voor hem en zijn organisatie zou komen werken, wat u ook deed. Ondertussen was u werkzaam in een eethuis, dat uw eigendom was, op een groentemarkt in Bisjkek, gelegen in een gedeelte dat Talaski werd genoemd.

De handelaars en mensen die werkten in de stad werden afgeperst door criminelen. In dit gedeelte van de stad had hierover een man genaamd I. de leiding. Zijn broer N., een politieagent, hielp hem hierbij.

U en andere personen van etnische minderheden werden beledigend behandeld door deze I. en zijn broer N.. U werd ook door I. opgedragen om taken voor hem te verrichten zoals het vervoeren van zijn mannen, het kopen van stemmen ed. µ

U kreeg eind 2009 van de heer B. de opdracht om opnames en foto's te maken bij onderhandelingen en activiteiten van mannen van I.. U kon aan dit materiaal komen omdat u werd opgedragen deze mannen te vervoeren. U maakte dan ook foto's en opnamen en u bezorgde dit materiaal aan B.. In augustus 2010 kreeg u omwille van het materiaal dat u aan B. had gegeven problemen met I. /N.. U werd aangevallen door zijn mannen. U kon van deze mannen ontsnappen. Omdat u verwondingen had van de slagen liet u zich verzorgen in een ziekenhuis.

U besloot om onder te duiken en u huurde in begin september 2010 een appartement waar u bij kwam van deze aanval. U ging niet naar buiten en na het nieuwe jaar besloot u om te vluchten.

U verliet op 15 januari 2011 Kirgizië en u kwam op 23 januari 2012 in België toe, waar u de volgende dag asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw lidmaatschapbadje van ER Aidootsju, brief van de heer B. - de voorzitter ER Aidootsju."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de mannen van I. en N. omdat u compromitterende informatie over hen had verzameld en deze informatie had doorgegeven aan de heer B. (CGVS 20/06/2012 p. 9, 16; 17/08/2012 p. 4, 5, 9).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig wordt ondermijnd.

U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in juni 2012 en ook in augustus 2012 dat u bezwarende informatie had ingezameld over I. en N. voor de heer B.. Het verzamelen van dit materiaal bracht u in problemen. Uw betrokkenheid bij het verzamelen van dit materiaal was gelekt en u kreeg nadien problemen die u deden besluiten Kirgizië te ontvluchten (CGVS 20/06/2012 p. 8, 9, 16; 17/08/2012 p. 9).

Opgemerkt moet worden dat uw verklaringen over wie u concreet vreest, incoherent zijn.

U verklaarde aanvankelijk tijdens uw gehoor in juni 2012 dat u bang bent voor I.. U verwees bij problemen enkel naar I. en naar zijn mannen.

U maakte geen melding van een vrees voor N., de broer van I.. U vermeldde zelfs dat u met N. nooit problemen had gekend (CGVS 20/06/2012 p. 16, 21).

Tijdens het gehoor in augustus 2012 maakte u duidelijk dat u N. meer vreesde dan I.. Hij was namelijk degene die de beslissingen nam. U had met hem meerdere problemen gekend. Hij perste u constant af. Hij dwong u voor hem te werken. U moest hem gratis eten geven en vervoeren. Hij liet drugs bij u leggen waardoor u werd opgepakt (CGVS 17/08/2012 p.6, 10).

Verder beweerde u tijdens uw gehoor in juni 2012 dat het I. was die vernam dat u het materiaal verzameld had (CGVS p. 8).

Echter tijdens uw gehoor in augustus stelde u dan weer dat het N. was die dit nieuws vernam (CGVS 17/08/2012 p. 5, 7).

U werd tijdens uw gehoor in augustus 2012 erop gewezen dat u in vorig gehoor geen melding maakte van uw vrees voor N. en dat u toen beweerde geen problemen met hem te hebben gekend.

U stelde dat voor u I. en N. één persoon waren, dat ze samenspannen en dat het hun groepering was.

U was van oordeel dat u tijdens het vorige gehoor niet de tijd had gehad om alles te vertellen en alle details te geven (CGVS 17/08/2012 p. 11).

Deze uitleg overtuigt niet.

De persoon die u vreest en die problemen voor u veroorzaakt waardoor u uw land van herkomst bent ontvlucht, kan men moeilijk als een detail beschouwen.

Bovendien weerlegt het niet dat u verklaarde tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal geen problemen te hebben gekend met N..

Opgemerkt moet worden dat gezien u er niet in slaagt om eenduidig aan te geven wie u vreest en wie concreet achter de problemen zitten, de essentie van uw asielrelaas, waarvoor u het land bent ontvlucht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd.

Verder beweerde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kreeg met I. omdat hij te weten was gekomen dat u het materiaal had verzameld dat u aan B. had gegeven.

U kreeg deze problemen in augustus 2010 en een maand later, september 2010 probeerden zijn mannen u te ontvoeren. U gaf aan dat de laatste keer dat u contact met B. had, plaatsvond op het einde van augustus 2010. U legde uit dat u door angst niet durfde te bellen met B. om hierover meer informatie te bekomen (CGVS 20/06/2012 p. 9, 10, 15).

Echter tijdens uw gehoor in augustus 2012 beweerde u dat u na de poging tot ontvoering, die u dan situeert eind oktober, begin november 2010, B. had opgebeld en hem had gevraagd hoe het kwam dat de informatie was gelekt (CGVS 17/08/2012 p. 8, 14, 15).

U werd geconfronteerd met uw verklaringen dat u tijdens uw eerste gehoor had gezegd hem niet te hebben gebeld. U liet weten dat u het zich niet kon herinneren. U bevestigde uw verklaring en zei dat u één keer had gebeld (CGVS 17/08/2012 p. 15).

Het bevestigen van uw laatste verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet.

Gezien deze tegenstrijdigheid betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas ondermijnt het verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet eveneens worden opgemerkt dat u ook betreffende uw opname in het ziekenhuis en de periode na deze ziekenhuisopname tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd.

U verklaarde tijdens het gehoor in juni 2012 dat u na de poging tot ontvoering die u in september 2010 situeert, in het ziekenhuis was terecht gekomen en dat u gedurende 3 of 4 dagen in het ziekenhuis werd verzorgd (CGVS 20/06/2012 p. 21). U gaf aan dat u na het ziekenhuis gedurende 3 maanden ondergedoken zat en dat u in die periode niet buiten kwam. U had de laatste keer contact gehad met de heer B. eind augustus 2010. U had in die periode dat u ondergedoken zat geen informatie meer verzameld (CGVS 20/06/2012 p. 10, 15, 21).

Echter tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u eind 2010 informatie vernam over N., de neef van I. en dat u deze informatie had doorgegeven aan uw overste, in casu de heer B., bij de organisatie. U vermeldde dat twee dagen nadat u deze informatie had doorgegeven u werd aangevallen door mannen die u poogden te ontvoeren, en dat u na deze aanval in het ziekenhuis werd opgenomen gedurende ongeveer 2 weken. Na dit voorval stelde u dat u gedurende 1,5 maand een appartement had gehuurd waar u verbleef tot uw vertrek naar Europa (DVZ, vragenlijst, punt 3.5).

Op het gehoor in augustus 2012 gaf u een derde versie. U beweerde dat de poging tot ontvoeren en ook de ziekenhuisopname plaatsvonden eind oktober, begin november 2010.

U gaf zelf aan dat uw verklaringen over de duur van het verblijf in het ziekenhuis tijdens u gehoor in juni niet correct waren en u verduidelijkte dat u slechts één nacht in het ziekenhuis was gebleven en niet een week. Nadien dook u gedurende twee maanden onder (CGVS 17/08/2012 p. 13).

Toen u tijdens uw gehoor in juni 2012 werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid van uw verklaringen met de eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, had u hier geen afdoende uitleg voor, u vermeldde enkel dat u het zich niet meer kon herinneren, het niet meer wist, wat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

Bij de confrontatie met deze derde versie op het gehoor in augustus 2012, maakte u duidelijk dat u het zich niet meer kon herinneren wanneer uw ziekenhuisopname had plaatsgevonden en dat een maand toch geen rol speelde en u herhaalde zonder enige aanwijzing van tijdsperiode dat u na de poging tot ontvoering was ondergedoken tot u vertrok uit Kirgizië.

U wees erop dat u zelf had aangegeven dat u tijdens uw vorig gehoor foutief was betreffende de tijd dat u in het ziekenhuis verbleef (CGVS 17/08/2012 p. 13).

Uw uitleg is niet afdoende.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u op drie gehoren, drie verschillende versies weergeeft van dezelfde feiten. U geeft weliswaar zelf tijdens uw tweede gehoor aan dat u een verkeerde tijdsperiode had opgegeven over uw verblijf in het ziekenhuis, maar dit weerlegt niet dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van een ziekenhuisopname van ongeveer 2 weken en deze tijdsperiode verschilt van 3-4 dagen, een week of één nacht.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende het tijdstip van de ontvoeringspoging en ziekenhuisopname, de duur van uw ziekenhuisopname en de duur van de periode dat u ondergedoken zat, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien werden er eveneens tegenstrijdigheden vastgesteld over uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden voor B. en zijn organisatie ER Aidootsju.

U verklaarde dat u sinds 2008 lid was van deze organisatie en dat u voornamelijk werkzaam was als chauffeur. Daarnaast had u informatie verzameld over I. en zijn mannen. U verklaarde dat u inhoudelijk niet betrokken was bij deze organisatie (CGVS 20/06/2012 p. 18, 19).

Echter als bewijs dat u lid was van deze organisatie en dat u actief werkzaam was legde u een brief voor van de NGO (CGVS 20/06/2012 p. 13).

Vastgesteld moet worden dat de brief inhoudelijk een totaal andere versie geeft van uw werkzaamheden voor de NGO. In de brief wordt namelijk verwezen naar uw aanzienlijke bijdrage in de strijd tegen corruptie op hoog niveau, naar uw actieve deelname aan de organisatie van betogingen, acties die gericht waren tegen onrechtmatige handelingen van politie.

Bovendien beweerde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u als coördinator in de organisatie werkzaam was sinds 2008 (CGVS vragenlijst, punt 3.3).

U werd gewezen op deze andere versie en u legde uit dat u onder de mensen woonde en dat u gevallen van schendingen van de rechten van de mens meldde aan de organisatie (CGVS 20/06/2012 p. 19). Deze uitleg verklaart de ernstige discrepanties niet in de verschillende verklaringen over uw werkzaamheden voor ER Aidootsju.

De vaststelling van deze zeer uiteenlopende versies betreffende uw werkzaamheden voor de NGO ER Aidootsju doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze organisatie.

Deze vaststelling van ongeloofwaardigheid wordt bevestigd door verdere tegenstrijdigheden over de opmaak van voornoemde brief.

U beweerde dat u deze brief van de organisatie ontving nog voor u problemen kreeg. U situeerde het ontvangen van deze brief in 2009. U beschreef de brief als een standaardbrief.

U verduidelijkte weliswaar dat u de brief zonder datum had gekregen en dat u zelf de datum op de brief had genoteerd. U had 21 januari 2011 op de brief genoteerd (CGVS 20/06/2012 p. 13, 14).

U werd gewezen op het feit dat de brief voorgedrukt reeds 2011 als jaartal vermeldde en u reageerde door te zeggen dat u dat niet had gemerkt.

Tevens werd u erop attent gemaakt dat in tegenstelling tot wat u beweerde de dagtekening niet 21 januari 2011 was maar 9 januari 2011 en u liet weten dat u het niet meer wist waarom u deze datum had ingevuld (CGVS 20/06/2012 p. 14).

Uw uitleg weerlegt de vaststelling niet.

Aangezien deze manifeste incoherenties en tegenstrijdigheden de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd.

Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

U maakte verder duidelijk dat uw Oeigoerse afkomst meespeelde bij de problemen die u ondervond met I. en N., echter uw afkomst was niet de hoofdzaak van uw probleem met hen. U verklaarde dat u omwille van uw etnische afkomst door hen slechter werd behandeld en dat ook andere personen op de markt omwille van hun etnische afkomst slechter werden behandeld (CGVS 20/06/2012 p.3; 17/08/2012 p. 14).

Opgemerkt moet worden dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen met I. en N..

Verder verwees u algemeen naar personen die u op straat tegenhielden en beledigden om uw problemen omwille van uw Oeigoerse afkomst duidelijk te maken (CGVS 17/08/2012 p. 14).

Vastgesteld moet worden dat de problemen die u naast de problemen met I. en N. linkt aan uw etnische afkomst niet kunnen beschouwd worden als een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw identiteitskaart bevat uitsluitend persoonsgegevens die niet wordt betwist.

De badge van uw lidmaatschap geeft weer dat u betrokken was bij de NGO ER Aidootsju.

De brief van de NGO ER Aidootsju verwijst naar uw werkzaamheden voor deze organisatie. Om enige bewijskracht aan documenten te ontnemen, dienen ze namelijk te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De brief van de NGO werd hierboven uitgebreid gemotiveerd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 oktober 2012 een schending aan (zie p. 3) van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht”*, alsook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit (zie p. 4) *“dat er dus onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering”*.

Aangaande de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent de persoon die hij vreest, wijst verzoeker erop (zie p. 5) *“dat het in het eerste interview slechts één vraag betreft, waarop hij inderdaad negatief antwoordde, maar waarvan hij thans betwijfelt of hij deze vraag wel goed heeft begrepen”*; hij hekelt het feit dat het misverstand niet werd uitgeklaard (zie p. 5) *“nu er verder geen concrete vragen in die richting meer volgden”*.

Hetzelfde geldt volgens verzoeker over het al dan niet telefoneren naar B.; verzoeker laat gelden dat hij (zie p. 5) *“oetmoedig moet toegeven dat hij niet alle gegevens van de chronologie terzake nog voor ogen heeft”*. Hij verklaart (zie p. 5) *“dat hij wel degelijk nog belde, waarbij hij te horen kreeg van B. dat deze er voor niets tussen zat”* en dat hij nadien nooit nog heeft durven bellen.

Met betrekking tot de ziekenhuisopname voert verzoeker aan dat (zie p. 5) *“verzoeker heeft ook aangegeven dat hij zich daarover niet alles meer herinnerde”*.

Verzoeker wijst er nog op dat deze gebeurtenissen voor hem zware stresssituaties uitmaakten (zie p. 5) *“met alle mogelijk problemen van dien om zich deze later nog accuraat te kunnen herinneren”*.

Verder acht hij het (zie p. 5) *“ook steeds mogelijk dat een of ander element verkeerd begrepen wordt, zeker wanneer het gaat om een uitgebreid relaas dat loopt over diverse verklaringen”*.

Wat betreft de vaststellingen omtrent zijn functie bij ER Aidootsju, is verzoeker van mening (zie p. 6) *“dat men spijkers op laag water heeft gezocht”*. Hij legt uit dat hij verschillende accenten heeft gelegd, dat hij voornamelijk chauffeur was, maar (zie p. 6) *“dat het voor hem evident was dat hij voor het overige zinvol werk leverde vanuit zijn positie tussen de mensen, in het dagelijks leven op de markt”*; volgens verzoeker vullen deze elementen elkaar aan *“veeleer dan dat ze elkaar tegenspreken”*.

Verzoeker erkent dat hij misschien fout zat wat de datering van het document betreft, maar laat gelden (zie p. 6) *“dat zulks niets afdoet van de inhoud ervan”*. Hij stelt dat de authenticiteit van het stuk niet in twijfel wordt getrokken, waardoor (zie p. 6) *“men dan toch moeilijk kan ontkennen dat verzoeker wel degelijk voor deze NGO werkzaam was”, met alle risico's van dien*.

Verzoeker voert een schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker is van mening dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door gewone burgers vanuit een crimineel milieu. Hij wijst erop dat de overheid de Oeigoeren niet genegen is en dat hij dikwijls aanvoerde dat niemand voor hen iets wou doen.

Verzoeker stelt dat dit allemaal erg dreigend overkwam en dat het gekaderd moet worden in een algemene toestand van vijandigheid tegenover de Oeigoeren.

Hij verwijst naar de proceduregids van UNHCR en stelt dat de landeninformatie over Kirgizië hieraan geen afbreuk doet.

Verzoeker wijst erop dat een asielrelaas persoonlijk is, dat hij persoonlijk hard werd aangepakt en bedreigingen onderging (zie p. 7) *“die verder gaan dan ordinaire discriminatie”*.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt (zie p. 8) *“dat indien de Raad per impossible van oordeel zou zijn dat verzoekers persoonlijke situatie (m.n. de door hem ingeroepen feiten) niet kunnen weerhouden worden als grond voor toepassing van de Conventie”*, verzoeker minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen. Dienaangaande verwijst verzoeker *“naar de bronnen zoals hoger geciteerd”* (zie p. 8) en besluit hij dat zijn integriteit zowel fysiek als geestelijk onmogelijk gewaarborgd kan worden in een land als Kirgizië, indien de overheden lucht krijgen van zijn terugkeer.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing (zie p. 8) *“teniet te doen”* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van (zie p. 6) “*de Conventie van Genève*” (sic) als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat na aan te duiden welk artikel hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Verder wijst de Raad erop dat het middel “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn belagers:

“U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in juni 2012 en ook in augustus 2012 dat u bezwarende informatie had ingezameld over I. en N. voor de heer B..

Het verzamelen van dit materiaal bracht u in problemen. Uw betrokkenheid bij het verzamelen van dit materiaal was gelekt en u kreeg nadien problemen die u deden besluiten Kirgizië te ontvluchten (CGVS 20/06/2012 p. 8, 9, 16; 17/08/2012 p. 9).

Opgemerkt moet worden dat uw verklaringen over wie u concreet vreest, incoherent zijn.

U verklaarde aanvankelijk tijdens uw gehoor in juni 2012 dat u bang bent voor I.. U verwees bij problemen enkel naar I. en naar zijn mannen.

U maakte geen melding van een vrees voor N., de broer van I..

U vermeldde zelfs dat u met N. nooit problemen had gekend (CGVS 20/06/2012 p. 16, 21).

Tijdens het gehoor in augustus 2012 maakte u duidelijk dat u N. meer vreesde dan I.. Hij was namelijk degene die de beslissingen nam. U had met hem meerdere problemen gekend. Hij perste u constant af. Hij dwong u voor hem te werken. U moest hem gratis eten geven en vervoeren. Hij liet drugs bij u leggen waardoor u werd opgepakt (CGVS 17/08/2012 p.6, 10).

Verder beweerde u tijdens uw gehoor in juni 2012 dat het I. was die vernam dat u het materiaal verzameld had (CGVS p. 8).

Echter tijdens uw gehoor in augustus stelde u dan weer dat het N. was die dit nieuws vernam (CGVS 17/08/2012 p. 5, 7).

U werd tijdens uw gehoor in augustus 2012 erop gewezen dat u in vorig gehoor geen melding maakte van uw vrees voor N. en dat u toen beweerde geen problemen met hem te hebben gekend. U stelde dat voor u I. en N. één persoon waren, dat ze samenspannen en dat het hun groepering was.

U was van oordeel dat u tijdens het vorige gehoor niet de tijd had gehad om alles te vertellen en alle details te geven (CGVS 17/08/2012 p. 11).

Deze uitleg overtuigt niet.

De persoon die u vreest en die problemen voor u veroorzaakt waardoor u uw land van herkomst bent ontvlucht, kan men moeilijk als een detail beschouwen.

Bovendien weerlegt het niet dat u verklaarde tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal geen problemen te hebben gekend met N..”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop “dat het in het eerste interview slechts één vraag betreft, waarop hij inderdaad negatief antwoordde, maar waarvan hij thans betwijfelt of hij deze vraag wel goed heeft begrepen”; hij hekelt het feit dat het misverstand niet werd uitgeklaard “nu er verder geen concrete vragen in die richting meer volgden”.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker wel degelijk blijkt dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal in juni 2012 verklaarde I. te vrezen en niet N., terwijl hij tijdens zijn verhoor in augustus 2012 duidelijk maakte dat hij N. meer vreesde dan I..

Tijdens zijn verhoor op 20 juni 2012 op het Commissariaat-generaal gevraagd van wie of wat hij bang is, antwoordde verzoeker: “Ik ben bang voor I.” (zie het verhoorverslag, p. 16). Later tijdens datzelfde verhoor gevraagd of hij ooit problemen heeft gehad met N., antwoordde verzoeker ondubbelzinnig: “Neen. Maar hij mocht me niet” (zie het verhoorverslag, p. 21).

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het niet volstaat in het verzoekschrift eenvoudigweg te beweren dat verzoeker “thans betwijfelt of hij deze vraag wel goed heeft begrepen”, temeer aangezien verzoeker op het einde van het verhoor gevraagd werd of hij alle vragen goed had begrepen en hij hierop meermaals bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 21-22).

Waar verzoeker stelt dat het misverstand op het Commissariaat-generaal niet werd uitgeklaard “nu er verder geen concrete vragen in die richting meer volgden”, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die stelt dat verzoeker er niet in slaagt om eenduidig aan te geven wie hij vreest en wie concreet achter zijn problemen zitten, wat trouwens de essentie van zijn asielrelaas uitmaakt. Dit hiaat ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De commissaris-generaal merkte tevens een tegenstrijdigheid op met betrekking tot het contact met B.:

“Verder beweerde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kreeg met I. omdat hij te weten was gekomen dat u het materiaal had verzameld dat u aan B. had gegeven. U kreeg deze problemen in augustus 2010 en een maand later, september 2010 probeerden zijn mannen u te ontvoeren.

U gaf aan dat de laatste keer dat u contact met B. had, plaatsvond op het einde van augustus 2010.

U legde uit dat u door angst niet durfde te bellen met B. om hierover meer informatie te bekomen (CGVS 20/06/2012 p. 9, 10, 15).

Echter tijdens uw gehoor in augustus 2012 beweerde u dat u na de poging tot ontvoering, die u dan situeert eind oktober, begin november 2010, B. had opgebeld en hem had gevraagd hoe het kwam dat de informatie was gelekt (CGVS 17/08/2012 p. 8, 14, 15).

U werd geconfronteerd met uw verklaringen dat u tijdens uw eerste gehoor had gezegd hem niet te hebben gebeld. U liet weten dat u het zich niet kon herinneren.

U bevestigde uw verklaring en zei dat u één keer had gebeld (CGVS 17/08/2012 p. 15).

Het bevestigen van uw laatste verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij "ootmoedig moet toegeven dat hij niet alle gegevens van de chronologie terzake nog voor ogen heeft"; hij verklaart "dat hij wel degelijk nog belde, waarbij hij te horen kreeg van B. dat deze er voor niets tussenzat" en dat hij nadien nooit nog heeft durven bellen.

Het louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste is, is niet dienstig om de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Deze tegenstrijdigheid keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing aangaande verzoekers ziekenhuisopname en de periode erna nog op dat:

"U verklaarde tijdens het gehoor in juni 2012 dat u na de poging tot ontvoering die u in september 2010 situeert, in het ziekenhuis was terecht gekomen en dat u gedurende 3 of 4 dagen in het ziekenhuis werd verzorgd (CGVS 20/06/2012 p. 21). U gaf aan dat u na het ziekenhuis gedurende 3 maanden ondergedoken zat en dat u in die periode niet buiten kwam. U had de laatste keer contact gehad met de heer B. eind augustus 2010. U had in die periode dat u ondergedoken zat geen informatie meer verzameld (CGVS 20/06/2012 p. 10, 15, 21).

Echter tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u eind 2010 informatie vernam over N., de neef van I. en dat u deze informatie had doorgegeven aan uw overste, in casu de heer B., bij de organisatie. U vermeldde dat twee dagen nadat u deze informatie had doorgegeven u werd aangevallen door mannen die u poogden te ontvoeren, en dat u na deze aanval in het ziekenhuis werd opgenomen gedurende ongeveer 2 weken. Na dit voorval stelde u dat u gedurende 1,5 maand een appartement had gehuurd waar u verbleef tot uw vertrek naar Europa (DVZ, vragenlijst, punt 3.5).

Op het gehoor in augustus 2012 gaf u een derde versie.

U beweerde dat de poging tot ontvoeren en ook de ziekenhuisopname plaatsvonden eind oktober, begin november 2010.

U gaf zelf aan dat uw verklaringen over de duur van het verblijf in het ziekenhuis tijdens u gehoor in juni niet correct waren en u verduidelijkte dat u slechts één nacht in het ziekenhuis was gebleven en niet een week. Nadien dook u gedurende twee maanden onder (CGVS 17/08/2012 p. 13).

Toen u tijdens uw gehoor in juni 2012 werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid van uw verklaringen met de eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, had u hier geen afdoende uitleg voor, u vermeldde enkel dat u het zich niet meer kon herinneren, het niet meer wist, wat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

Bij de confrontatie met deze derde versie op het gehoor in augustus 2012, maakte u duidelijk dat u het zich niet meer kon herinneren wanneer uw ziekenhuisopname had plaatsgevonden en dat een maand toch geen rol speelde en u herhaalde zonder enige aanwijzing van tijdsperiode dat u na de poging tot ontvoering was ondergedoken tot u vertrok uit Kirgizië.

U wees erop dat u zelf had aangegeven dat u tijdens uw vorig gehoor foutief was betreffende de tijd dat u in het ziekenhuis verbleef (CGVS 17/08/2012 p. 13).

Uw uitleg is niet afdoende.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u op drie gehoren, drie verschillende versies weergeeft van dezelfde feiten.

U geeft weliswaar zelf tijdens uw tweede gehoor aan dat u een verkeerde tijdspanne had opgegeven over uw verblijf in het ziekenhuis, maar dit weerlegt niet dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van een ziekenhuisopname van ongeveer 2 weken en deze tijdspanne verschilt van 3-4 dagen, een week of één nacht."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij heeft *“aangegeven dat hij zich daarover niet alles meer herinnerde”* en dat deze gebeurtenissen zware stresssituaties voor hem uitmaakten *“met alle mogelijk problemen van dien om zich deze later nog accuraat te kunnen herinneren”*. Verder is het volgens hem *“ook steeds mogelijk dat een of ander element verkeerd begrepen wordt, zeker wanneer het gaat om een uitgebreid relaas dat loopt over diverse verklaringen”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

De loutere bewering *“dat een of ander element verkeerd begrepen wordt, zeker wanneer het gaat om een uitgebreid relaas dat loopt over diverse verklaringen”*, toont geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Ook de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Bovendien merkte de commissaris-generaal tegenstrijdigheden op met betrekking tot verzoekers werkzaamheden voor B. en diens organisatie ER Aidootsju:

“U verklaarde dat u sinds 2008 lid was van deze organisatie en dat u voornamelijk werkzaam was als chauffeur. Daarnaast had u informatie verzameld over I. en zijn mannen.

U verklaarde dat u inhoudelijk niet betrokken was bij deze organisatie (CGVS 20/06/2012 p. 18, 19). Echter als bewijs dat u lid was van deze organisatie en dat u actief werkzaam was legde u een brief voor van de NGO (CGVS 20/06/2012 p. 13).

Vastgesteld moet worden dat de brief inhoudelijk een totaal andere versie geeft van uw werkzaamheden voor de NGO.

In de brief wordt namelijk verwezen naar uw aanzienlijke bijdrage in de strijd tegen corruptie op hoog niveau, naar uw actieve deelname aan de organisatie van betogingen, acties die gericht waren tegen onrechtmatige handelingen van politie. Bovendien beweerde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u als coördinator in de organisatie werkzaam was sinds 2008 (CGVS vragenlijst, punt 3.3).

U werd gewezen op deze andere versie en u legde uit dat u onder de mensen woonde en dat u gevallen van schendingen van de rechten van de mens meldde aan de organisatie (CGVS 20/06/2012 p. 19). Deze uitleg verklaart de ernstige discrepanties niet in de verschillende verklaringen over uw werkzaamheden voor ER Aidootsju.

De vaststelling van deze zeer uiteenlopende versies betreffende uw werkzaamheden voor de NGO ER Aidootsju doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze organisatie.

Deze vaststelling van ongeloofwaardigheid wordt bevestigd door verdere tegenstrijdigheden over de opmaak van voornoemde brief.

U beweerde dat u deze brief van de organisatie ontving nog voor u problemen kreeg. U situeerde het ontvangen van deze brief in 2009. U beschreef de brief als een standaardbrief.

U verduidelijkte weliswaar dat u de brief zonder datum had gekregen en dat u zelf de datum op de brief had genoteerd. U had 21 januari 2011 op de brief genoteerd (CGVS 20/06/2012 p. 13, 14).

U werd gewezen op het feit dat de brief voorgedrukt reeds 2011 als jaartal vermeldde en u reageerde door te zeggen dat u dat niet had gemerkt.

Tevens werd u erop attent gemaakt dat in tegenstelling tot wat u beweerde de dagtekening niet 21 januari 2011 was maar 9 januari 2011 en u liet weten dat u het niet meer wist waarom u deze datum had ingevuld (CGVS 20/06/2012 p. 14).

Uw uitleg weerlegt de vaststelling niet.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij verschillende accenten heeft gelegd, met name dat hij voornamelijk chauffeur was, maar *“dat het voor hem evident was dat hij voor het overige zinvol werk leverde vanuit zijn positie tussen de mensen, in het dagelijks leven op de markt”*; volgens verzoeker vullen deze elementen elkaar aan *“veeleer dan dat ze elkaar tegenspreken”*.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe dat hij misschien fout zat wat de datering van het document betreft, maar laat gelden *“dat zulks niets afdoet van de inhoud ervan”*. Hij stelt dat de authenticiteit van het stuk niet in twijfel wordt getrokken, waardoor *“men dan toch moeilijk kan ontkennen dat verzoeker wel degelijk voor deze NGO werkzaam was, met alle risico's van dien”*.

Vooreerst worden verzoekers verklaringen omtrent zijn functie niet aangenomen, aangezien deze geenszins in overeenstemming kunnen worden gebracht met zijn verklaringen op het verhoor op 26 juni 2012 op het Commissariaat-generaal.

Nadat verzoeker tijdens dit verhoor bevestigde dat hij chauffeur was, antwoordde hij ontkennend op de vraag of hij nog andere zaken voor de organisatie had gedaan.

Gevraagd of hij inhoudelijk betrokken was bij de organisatie, antwoordde verzoeker: *“Alleen als chauffeur”* (zie het verhoorverslag, p. 18). Geconfronteerd met de inhoud van de neergelegde brief, verklaarde verzoeker nog: *“Ik werkte meestal als chauffeur en soms moest ik lijfwacht zijn”* (zie het verhoorverslag, p. 19).

De uitleg van verzoeker *“dat het voor hem evident was dat hij voor het overige zinvol werk leverde vanuit zijn positie tussen de mensen, in het dagelijks leven op de markt”* is een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij waar die stelt dat de tegenstrijdigheden over de opmaak van voornoemde brief de bewijswaarde ervan ondermijnen; er wordt niet aangenomen dat *“men dan toch moeilijk kan ontkennen dat verzoeker wel degelijk voor deze NGO werkzaam was”*.

Met betrekking tot verzoekers Oeigoerse afkomst, stelde de commissaris-generaal dat:

“U maakte verder duidelijk dat uw Oeigoerse afkomst meespeelde bij de problemen die u ondervond met I. en N., echter uw afkomst was niet de hoofdzaak van uw probleem met hen.

U verklaarde dat u omwille van uw etnische afkomst door hen slechter werd behandeld en dat ook andere personen op de markt omwille van hun etnische afkomst slechter werden behandeld (CGVS 20/06/2012 p.3; 17/08/2012 p. 14).

Opgemerkt moet worden dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen met I. en N..

Verder verwees u algemeen naar personen die u op straat tegenhielden en beledigden om uw problemen omwille van uw Oeigoerse afkomst duidelijk te maken (CGVS 17/08/2012 p. 14).

Vastgesteld moet worden dat de problemen die u naast de problemen met I. en N. linkt aan uw etnische afkomst niet kunnen beschouwd worden als een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.”

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen aan die bovenstaande omstandige motivering weerleggen; de motivering blijft derhalve gelden en wordt door de Raad overgenomen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn relaas, het geven van theoretische opmerkingen, het verwijzen naar de proceduregids van UNHCR en de stelling dat de landeninformatie over Kirgizië waarop de commissaris-generaal steunt, hieraan geen afbreuk doet.

Deze loutere herhalingen en beweringen doen evenwel geen afbreuk aan bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, die kernelementen van het asielrelaas betreffen en hun weerslag vinden in het administratief dossier.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat trouwens geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 20 juni en 17 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE